

*Si bé aquestes escoles són diferents –escola infantil, escola primària, escola de l'adolescència i escola de la joventut–, no volem que s'ensenyin coses diferents, sinó les mateixes coses de maneres diferents.*

Jan Amos Komenski (Comenius), *Didàctica magna*, s. xv

Estem deixant enrere un 2017 carregat d'activitats, notícies i tensions. El mes de juliol passat es va celebrar a Madrid el VIII CIBEM, Congreso Iberoamericano de Educación Matemática, en el qual es van integrar les JAEM corresponents a aquest any. Val a dir que el nombre de comunicacions de mestres i professors que venien de les terres on ens saludem dient «bon dia» va ser molt gran, com acostuma a passar; sembla que tenim una gran inquietud per comunicar allò que fem. Un altre dels esdeveniments generals d'intercanvi de coneixement va ser la Jornada Conjunta del 30 de setembre organitzada per la SCM, la FEEMCAT, Xeix i Al-Khwarizmi, en què, entre altres qüestions, es van presentar les noves bases del Premi Maria Antònia Canals, que podreu trobar en aquest número. Des de *NouBiaix* us volem animar a aportar-hi les vostres experiències. En aquest mateix número podeu trobar una síntesi dels debats i les experiències que s'hi van exposar. Un dels aspectes que també volem destacar és la presentació dels treballs de la Comissió per a l'impuls de les conclusions del c2em. Des d'aquest número i de manera anual, ens aniran informant de com evolucionen els treballs d'aquesta comissió fins al proper Congrés d'Educació Matemàtica que tindrà lloc el proper 2020.

Atès que redactem aquest editorial a finals d'octubre, volem fer esment d'una qüestió que ha estat notícia darrerament i que té a veure amb el fet que hi ha polítics que opinen que els mestres i els professors de les escoles catalanes adoctrinen els seus estudiants. Recordem que adoctrinar és el procés d'inculcar a les persones idees, actituds, estratègies de coneixement o metodologies professionals; fins aquí tot bé. La situació negativa apareix quan la persona és incapaç de qüestionar-se o d'examinar críticament el que ha après; en aquest cas, diem que està adoctrinada. I estem segurs, i volem dir-ho molt alt i clar, que nosaltres, mestres i professors de Catalunya, intentem que els nostres estudiants siguin capaços de qüestionar-se i examinar críticament tot el que aprenen. Sembla força clar que en aquest cas la frontera entre educació i adoctrinament depèn de les intencions i dels ulls dels qui miren i jutgen.

En aquest número no hi trobareu dues de les seccions habituals: «El racó del MMACA» i «Per pensar d'un minut a una hora», ja que els editors han pensat que forçar a dues col·laboracions

a l'any era pressionar massa. És per això que algunes seccions passen a tenir una periodicitat anual, principi, però, que podem saltar-nos en qualsevol moment. Per a substituir-les, en aquest exemplar n'hi trobareu dues de noves: una al voltant del món de la papiroflèxia, que l'autor, Jaume Coll, anomena «El racó de l'oriflèxia», i l'altra sobre els treballs de la comissió de seguiment de les conclusions del c2em. També volem reservar un espai per a les activitats que desenvolupen les associacions que editen la revista.

A banda, podreu llegir els cinc articles que formen el gruix de la revista, que, com sempre, hem procurat que abastin tots els nivells educatius, des de primària fins a la Universitat, i que la seva lectura sigui interessant per a tothom.

En el primer treball, Pere Puig ens explica d'una manera molt amena les idees estadístiques que hi ha al darrere dels mètodes de comptatge anomenats de captura i recaptura. Ell és un investigador de primer nivell sobre aquest tema, i ha fet un esforç per escriure un article molt clar, de manera que sigui apropiat per als treballs a classe dels professors de batxillerat i de secundària. Els editors us recomanem, sense cap vacil·lació, que el llegiu. Creiem que us ho passareu molt bé.

Després podreu gaudir amb una entrevista amb Carles Barceló, en la qual es refereix al material sobre l'aprenentatge de l'estadística E3.

Guillem Bonet ens presenta, en el seu article «La calculadora d'Ahmes», una reflexió sobre el sistema de numeració i el significat de les seves operacions a través de la investigació, com a base de l'aprenentatge matemàtic.

Abraham de la Fuente i Jordi Deulofeu, en el seu article «La multidimensionalitat de l'àlgebra escolar. Una proposta d'itinerari didàctic», ens comenten les seves idees fruit de les reflexions i les conclusions que el primer autor va fer durant la seva tesi doctoral, tutoritzada pel segon. La tesi es titulava «Construcció del llenguatge algebraic en un entorn de resolució de problemes» i es va defensar el novembre de 2016 a la Universitat Autònoma de Barcelona.

Finalment, en l'article «Experimentem amb miralls», Ingrid Tena ens presenta una activitat que té per objectiu observar fenòmens matemàtics amb material manipulable.

Per acabar, volem encoratjar tots els lectors a explicar per mitja d'aquesta revista, la vostra, les propostes, experiències o idees que considereu d'interès per a la comunitat d'ensenyants de matemàtiques del nostre país. Esperem els vostres articles!

Els editors